

Council of the
European Union

Brussels, 28 June 2017
(OR. en, nl)

10781/17

Interinstitutional File:
2017/0085 (COD)

EMPL 392
SOC 516
GENDER 17
SAN 272
CODEC 1158
INST 279
PARLNAT 189

COVER NOTE

From: The Dutch Chamber of Deputies
date of receipt: 28 June 2017
To: The President of the Council of the European Union

Subject: Proposal for a DIRECTIVE OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND OF THE COUNCIL on work-life balance for parents and carers and repealing Council Directive 2010/18/EU [doc. 8633/17 - COM(2017) 253 final]
- Reasoned opinion on the application of the Principles of Subsidiarity and Proportionality

---

Delegations will find attached the above-mentioned document followed by a courtesy English translation.

Tweede Kamer

DER STATEN-GENERAAL

Voorzitter

Voorzitter van de Raad van de Europese Unie
De heer J. Muscat
Wetstraat 175
B-1048 Brussel
België

Postbus 20018
2500 EA Den Haag
1070 318 30 33

Den Haag, 27 juni 2017

Betreft: Gemotiveerd advies (subsidiariteit) van de Tweede Kamer der Staten-Generaal over het EU-voorstel voor een richtlijn betreffende evenwicht tussen werk en privéleven COM(2017) 253

Geachte heer Muscat,

De Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft het EU-voorstel voor een richtlijn betreffende evenwicht tussen werk en privéleven COM(2017) 253 getoetst aan het beginsel van subsidiariteit. Het oordeel van de Tweede Kamer der Staten-Generaal over de subsidiariteit van dit voorstel is negatief.

De bijgevoegde brief betreft een afschrift van het gemotiveerde advies van de Tweede Kamer aan de Europese Commissie. Het Europees Parlement en de Nederlandse regering ontvangen eveneens een afschrift van deze brief.

Hoogachtend,

Khadija Arib
Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

Aan de heer Jean-Claude Juncker
Voorzitter van de Europese Commissie
Rue de la Loi 200
B-1049 Bruxelles
België

Postbus 20018
2500 EA Den Haag
T 070 318 30 33

Den Haag, 27 juni 2017

Onderwerp: Gemotiveerd advies inzake de subsidiariteit over het EU-voorstel voor een richtlijn betreffende evenwicht tussen werk en privéleven COM (2017) 253

Geachte heer Juncker,

De Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft, overeenkomstig de daarvoor vastgestelde procedure, het bovengenoemde voorstel getoetst aan het beginsel van subsidiariteit. Daarmee is toepassing gegeven aan artikel 5 EU-Verdrag en Protocol 2 bij het Verdrag van Lissabon betreffende de toepassing van het subsidiariteits- en het evenredigheidsbeginsel.

Met deze brief stel ik u in kennis dat het oordeel van de Tweede Kamer der Staten-Generaal over de subsidiariteit van bovengenoemd voorstel negatief is.

De Tweede Kamer der Staten-Generaal is bij meerderheid van mening dat

- het voorstel geen grensoverschrijdend probleem of een onderwerp is dat alleen door middel van maatregelen op EU-niveau zou kunnen worden gerealiseerd. Het betreft ook geen grensoverschrijdend probleem of onderwerp dat niet door lidstaten opgelost zou kunnen worden. Het is daarnaast niet evident wat de meerwaarde is van een gelijkshakeling van regelgeving op het gebied van werk- en privébalans tussen de lidstaten, gezien de werking van de interne markt;
- het sociaal domein en daarbij het betreffende evenwicht tussen werk en privéleven een nationale aangelegenheid is. De werk- en privébalans is bij uitstek een zaak van individuele keuzes en zo nodig nationaal beleid, die voortvloeien uit specifieke nationale, sociaal-culturele overwegingen, mede in het licht van het nationale beleidsinstrumentarium.

Om bovenstaande redenen komt de Tweede Kamer der Staten-Generaal tot oordeel dat de Europese Commissie onvoldoende heeft aangetoond dat het voorstel voldoet aan de beginselen van subsidiariteit.

In de bijlage treft u de bijdragen van de fracties aan waarin zij hun standpunten inzake o.a. de subsidiariteit meer in detail uiteenzetten.

Het Europees Parlement, de Raad en de Nederlandse regering ontvangen een afschrift van deze brief.

Hoogachtend,

Khadija Arib
Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

Bijlage bij brief aan Europese Commissie: Inbreng fracties

Onderstaand treft u de bijdragen aan van de verschillende fracties ten aanzien van dit EU-voorstel.

De Tweede Kamer der Staten-Generaal telt 150 zetels. Deze zetels zijn als volgt verdeeld:

- Volkspartij voor Vrijheid en Democratie - VVD (33)
- Partij voor de vrijheid - PVV (20)
- Christen Democratisch Appel - CDA (19)
- Democraten 66 - D66 (19)
- GroenLinks - GL (14)
- Socialistische Partij - SP (14)
- Partij van de Arbeid - PvdA (9)
- ChristenUnie - CU (5)
- Partij voor de dieren - PvdD (5)
- 50PLUS (4)
- Staatkundig Gereformeerde Partij - SGP (3)
- DENK (3)
- Forum voor Democratie – FvD (2)

In het kader van de beoordeling van de subsidiariteit van dit voorstel hebben acht fracties een bijdrage geleverd.

Subsidiariteit

De leden van de **VVD-fractie** geven een negatief subsidiariteitsoordeel. Het voorstel over het evenwicht tussen werk en privéleven voorziet in een aantal nieuwe of verhoogde minimumnormen voor ouderschaps-, vaderschaps- en zorgverlof, waaronder het nieuwe recht voor vaders om ten minste tien werkdagen verlof te nemen rond de geboorte van een kind. Met de huidige richtlijn (2010/18/EU) wordt het recht op ouderschapsverlof door beide ouders onvoldoende bereikt, aldus de Europese Commissie. De Europese Commissie stelt als probleem onder andere dat er voor mannen onvoldoende stimulans is om zorgverlof op te nemen en dat ook de balans tussen werk/privé in sommige lidstaten te wensen over laat. Daarmee oordeelt de Europese Commissie dat het huidige rechtskader beperkte stimulansen biedt voor mannen om een even groot aandeel van de zorgtaken op zich te nemen.

De leden van de VVD-fractie zijn van mening dat er geen aantoonbaar grensoverschrijdend probleem is dat lidstaten niet zelf zouden kunnen oplossen. De werk/privé balans is bij uitstek een zaak van individuele keuzes en zo nodig van nationaal beleid voortvloeiend uit specifieke nationale, sociaal-culturele overwegingen, mede in het licht van het nationale beleidsinstrumentarium. Er is geen evidente meerwaarde van EU-brede minimumnormen. De leden van de VVD-fractie bestrijden ook dat de EU als overkoepelende doelstelling kan

poneren dat iedereen in dezelfde mate zorgtaken op zich neemt. Dat is bij uitstek een beslissing voor individuen en voor ouders gezamenlijk.

Daarnaast schiet het voorstel tekort in haar analyse van de consequenties van de beleidsvoorstellen. Bestaande wet- en regelgeving als ook huidige invulling aan arbeidsvoorwaarden en cao-afspraken gaan met deze regels in alle lidstaten op de schop. Nogal een operatie die garant staat voor veel bureaucratische rompslomp, met de daarmee gepaard gaande kritiek op de (Europese) overheid.

Daarenboven gaat de Europese Commissie met haar specifieke invulling van minimumnormen er vanuit dat Nederland zelf niet bij machte is haar doelstellingen te kiezen, althans niet het instrumentarium heeft om op basis van eigen politieke keuzes beleid te formuleren. Het is daarbij ook niet evident dat er meerwaarde zou zijn in een eventuele geleidelijke gelijkenschakeling van de regelgeving omtrent werk/privé balans van de diverse lidstaten. De leden van de VVD-fractie zijn van mening dat Europa dat op dit terrein niet automatisch beter zou kunnen dan individuele lidstaten. Integendeel.

De leden van de **PVV-fractie** vinden het sociale domein een nationale aangelegenheid en derhalve zijn de leden van mening dat een negatief subsidiariteitsoordeel op zijn plaats is.

De leden van de **CDA-fractie** geven aan dat het aan de lidstaten zelf is om te bepalen of en hoe er door maatregelen een evenwicht bereikt kan worden tussen werk en privéleven. Europa gaat daar niet over. Er is hier geen sprake van grensoverschrijdende problematiek die de lidstaten niet zelf kunnen oplossen.

De leden van de **D66-fractie** zijn groot voorstander van het uitbreiden van het geboorteverlof waardoor vaders, maar ook mee-moeders en partners meer tijd kunnen doorbrengen met hun pasgeboren kind. Dit is van groot belang voor de ontwikkeling van het kind. En het is ook van groot belang dat de arbeidsparticipatie van vrouwen wordt gestimuleerd. Het verschil tussen de participatie van mannen en vrouwen op de arbeidsmarkt is nog altijd te groot. De leden zijn het dan ook eens met het standpunt dat er een evenwichtige verdeling mogelijk moet zijn tussen arbeid en zorgtaken en dat partners deze taken evenwichtig kunnen verdelen. Door het belang van deze uitbreidingen, zouden de leden het teleurstellend vinden als Nederland deze uitbreidingen niet zelf regelt maar moet worden gedwongen door Europese regelgeving.

De leden delen het standpunt van het kabinet dat het enerzijds goed is om een minimum Europese standaard te hebben waardoor er mogelijk een gelijk speelveld ontstaat tussen lidstaten. Maar dat er anderzijds ook ruimte moet zijn voor de verschillen tussen lidstaten. En dat de vormgeving van sociaal beleid in eerste plaats ligt bij de lidstaten zelf. Er zijn zeker wel mogelijkheden dat de EU hier een rol in oppakt, zoals met de zwangerschapsverlofrichtlijn in 1992 en de richtlijn ouderschapsverlof in 2010. De leden van de D66-fractie zien graag een verdere onderbouwing waarom deze richtlijn op Europees niveau vastgesteld moet worden, waarom dit niet door lidstaten zelf opgepakt kan worden en waarom er niet gekozen is voor een aanbeveling in plaats van een richtlijn alvorens het definitief oordeel te geven.

De leden van de **GroenLinks-fractie** geven een positief subsidiariteitsoordeel. De leden zijn het eens met alle door de Europese Commissie aangedragen argumenten.

De leden van de GroenLinks-fractie zijn van mening dat werknemers in Europa dezelfde basale arbeidsvoorwaarden moeten krijgen. Verlofregelingen zijn daar onderdeel van. Het is daarom aan de EU om hier regelgeving voor op te stellen.

Op dit moment slagen Europese lidstaten er onvoldoende in om de gelijke verdeling in zorgtaken tussen man en vrouw bevorderen. Het is goed dat de Europese Unie de minimumnormen regelt waardoor Europese werknemers dezelfde rechten genieten en de gelijkheid tussen man en vrouw op de arbeidsmarkt wordt bevorderd.

De leden van de **SP-fractie** beoordelen de subsidiariteit negatief. De leden van de SP-fractie zijn van mening dat het sociaal domein en daarbij het betreffende evenwicht tussen werk en privéleven een nationale aangelegenheid is. Het betreft een onderdeel van het sociale zekerheidsstelsel en dat stelsel is een zaak van een lidstaat. Het betreft ook geen grensoverschrijdend probleem of een onderwerp dat alleen door middel van maatregelen op EU-niveau zouden kunnen worden gerealiseerd. Momenteel ligt er bijvoorbeeld in Nederland al een wetsvoorstel dat het vaderschapsverlof uitbreidt.

De leden van de **ChristenUnie-fractie** zijn van oordeel dat de richtlijn de subsidiariteitstoets niet kan doorstaan. Hoewel de leden niet negatief staan tegenover het uitbreiden van onder meer vaderschapsverlof, zorgverlof of het nemen van nadere maatregelen rond werk en zorg, menen deze leden dat dit op geen enkele wijze een Europese aangelegenheid kan zijn. De leden menen dat de voorgestelde maatregelen rond het verlenen van verlof en aanpalende aangelegenheden een nationale aangelegenheid zijn, waaraan geen bovennationale aspecten zitten die niet door de lidstaten zelf kunnen worden geadresseerd.

De leden van de **SGP-fractie** merken op dat het bij uitstek aan de lidstaten is om te bepalen welke verhouding tussen werk en privé gelet op de betreffende cultuur van de lidstaat wenselijk wordt geacht. Volgens deze leden voldoet het voorstel met name niet aan het subsidiariteitsvereiste waar het de vraag betreft of ook een recht op betaald verlof dient te bestaan. Europese regelgeving dient beperkt te blijven tot het recht om verlof op te nemen. Het is deze leden niet duidelijk waarom een uniforme minimumregeling van betaald verlof nodig zou zijn met het oog op de werking van de interne markt.

Rechtsgrondslag

De leden van de **VVD-fractie** geven aan dat de Europese Commissie het voorstel baseert op artikel 153 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Dit artikel benoemt de gelijkheid van mannen en vrouwen wat betreft hun kansen op de arbeidsmarkt en de behandeling op het werk. Met deze wel heel algemene bepaling voelt de Europese Commissie zich uitgenodigd om tot heel specifieke minimumnormen te komen inzake de werk/privé balans. De leden van de VVD-fractie bestrijden dat de Europese Commissie een mandaat heeft om ter zake de nationale autoriteiten terzijde te schuiven. De beweerdelijke rechtsgrondslag inzake gelijke kansen voor mannen en vrouwen is ver verwijderd van een juridische basis om vanuit Brussel in te grijpen in de persoonlijke keuzes van mannen en vrouwen omtrent de inrichting van hun gezinsleven. De beweerdelijke rechtsgrondslag is ook te algemeen en ongericht om een basis te bieden voor het doorbreken van de bevoegdheid van nationale overheden om ter zake eigen beleid te voeren.

De leden van de **PVV-fractie** hebben geen opmerkingen bij de rechtsgrondslag.

De leden van de **CDA-fractie** zijn akkoord met de rechtsgrondslag, maar achten het niet van toepassing omdat het subsidiariteitsoordeel wat de leden van de CDA-fractie betreft negatief is: maatregelen om evenwicht tussen werk en privéleven te verbeteren zijn voorbehouden aan nationale overheid.

De leden van de **D66-fractie** oordelen positief over de rechtsgrondslag van het EU-voorstel.

De leden van de **GroenLinks-fractie** oordelen positief over de door de Europese Commissie aangegeven rechtsgrondslag van het EU-voorstel.

De leden van de **SP-fractie** oordelen positief over de rechtsgrondslag. Vooral omdat het zo algemeen is geformuleerd. Hoe de gelijkheid van mannen en vrouwen wat hun kansen op de arbeidsmarkt en de behandeling op het werk betreft specifiek moet worden ingevuld is aan de lidstaten zelf. De richtlijn 2010/18/EU is voldoende.

De leden van de **ChristenUnie-fractie** zijn van oordeel dat art. 153 VWEU tot terughoudendheid noopt van de Europese Unie, waar lidstaten zelf in staat zijn om te handelen. Het optreden van de Europese Unie dient ten hoogste aanvullend en ondersteunend te zijn. Dat is in de voorgestelde richtlijn niet het geval en is met betrekking tot verlofverlening ook niet nodig of wenselijk.

De leden van de **SGP-fractie** constateren dat de rechtsgrondslag van het Verdrag zich richt op de kansen op de arbeidsmarkt en de behandeling op het werk. Deze leden constateren dat het voorstel niet beoogt daadwerkelijke belemmeringen op deze punten weg te nemen, maar dat het vanuit overwegingen van politieke wenselijkheid de balans tussen werk en privé centraal stelt. Die bredere inzet - dan op basis van het Verdrag aangewezen is -, blijkt onder meer uit de doelstelling om de loopbaanontwikkeling van vrouwen te ondersteunen. Ook het vaderschapsverlof richt zich op een breder perspectief, zoals de betrokkenheid bij de opvoeding. Deze leden constateren dat de grondslag van het Verdrag tekortschiet om de bredere voorstellen dan de kansen op de arbeidsmarkt en de behandeling op het werk op te baseren.

De leden van de **SGP-fractie** constateren eveneens dat een recht op tien dagen betaald verlof voor kleine ondernemingen een zware belasting betekent. Daarmee staat het voorstel ook op gespannen voet met de Verdragsverplichting om zulke lasten te vermijden.

Courtesy translation

Mr Jean-Claude Juncker
President of the European Commission
Rue de la Loi 200
B-1049 Bruxelles
Belgium

The Hague, 27 June 2017

Dear Mr Juncker,

The House of Representatives of the Netherlands/Tweede Kamer der Staten-Generaal has examined the EU proposal concerning the directive on work-life balance for parents and carers and repealing Council Directive 2010/18/EU COM(2017)253 in terms of the principle of subsidiarity. As such, use was made of Article 5 of the EU Treaty and Protocol 2 of the Treaty on the Functioning of the European Union concerning the application of the principles of subsidiarity and proportionality.

I am writing to inform you that the opinion of the House of Representatives with regard to the subsidiarity of the aforementioned proposal is negative.

A majority of the House of Representatives takes the view that

- the proposal is not a transnational problem or a subject that could only be realised by means of measures at EU level. Equally, it is not a transnational problem or a subject that could not be resolved by Member States. In addition, it is unclear what the benefit is of equalising regulations on work-life balance between the Member States, in view of the functioning of the internal market;
- the social domain, and with it the related work-life balance, is a national concern. Work-life balance is pre-eminently an issue of individual choices and, where necessary, national policy, both of which arise from specific national, social and cultural considerations, partly based on the national policy system.

For the above reasons, the House of Representatives of the States-General has reached the judgement that the European Commission has not satisfactorily demonstrated that the proposal meets the principle of subsidiarity.

The annex sets out the contributions to the debate by the different parliamentary groups, in which they explain their standpoints with regard to subsidiarity and other matters in greater detail.

A copy of this letter will also be sent to the European Parliament, the European Council and the Government of the Netherlands.

Yours sincerely,

Khadija Arib
Speaker of the House of Representatives

Annex I. Contributions by parliamentary groups

The House of Representatives of the Netherlands has 150 seats. These seats are distributed as follows:

- Liberal Party - *Volkspartij voor Vrijheid en Democratie* - VVD (33)
- Party for Freedom - *Partij voor de Vrijheid* - PVV (20)
- Christian Democratic Party - *Christen Democratisch Appel* - CDA (19)
- Democrats 66 - *Democraten 66* - D66 (19)
- GreenLeft - *GroenLinks* - GL (14)
- Socialist Party - *Socialistische Partij* - SP (14)
- Labour Party - *Partij van de Arbeid* - PvdA (9)
- Christian Union - *ChristenUnie* - CU (5)
- Party for the Animals - *Partij voor de dieren* - PvdD (5)
- 50PLUS (4)
- Reformed Political Party - *Staatkundig Gereformeerde Partij* - SGP (3)
- DENK (3)
- Forum for Democracy - *Forum voor Democratie* - FvD (2)

With regard to evaluating the proposals in terms of subsidiarity, eight parties made a contribution.

Subsidiarity

The members of the **VVD (Liberal Party) parliamentary group** adopt a negative standpoint regarding subsidiarity in this case. The proposal on work-life balance would introduce a number of new or raised minimum standards for parental, paternity and care leave, including the new right of fathers to take at least ten working days' leave at the time of the child's birth. The European Commission takes the view that the right of both parents to parental leave is not sufficiently achieved by the [existing Directive \(2010/18/EU\)](#). The European Commission cites as a problem the fact that there is insufficient incentive for men to take leave to care for children or dependent relatives and that work-life balance could be improved in some Member States. In addition, the European Commission judges that the current legal framework offers insufficient incentives for men to take on an equal share of caring responsibilities.

The members of the VVD parliamentary group take the view that there is no demonstrable transnational problem that Member States could not resolve themselves. Work-life balance is pre-eminently an issue of individual choices and, where necessary, national policy arising from specific national, social and cultural considerations, partly based on the national policy system. There is no clear benefit in minimum standards that apply across Europe. The members of the VVD parliamentary group also dispute the EU's right to make it an overarching objective that everyone should take an equal share of caring responsibilities. This is pre-eminently a decision for individuals and for parents jointly.

In addition, the proposal falls short in its analysis of the consequences of the policy proposals. These rules would radically alter existing laws and regulations and the current system of terms and conditions of employment and collective labour agreements in all Member States. Any such operation would be bound to involve excessive bureaucracy and the associated resulting criticism of (European) government.

In addition to all that, in specifically detailing minimum standards, the European Commission assumes that the Netherlands is itself incapable of choosing its own objectives or does not have the tools available to formulate policy based on its own political choices. It is also unclear that there would be any real benefit in a gradual equalisation of regulations on work-life balance in the various Member States. The members of the VVD parliamentary group take the view that Europe would not automatically be more competent in this field than individual Member States. On the contrary.

The members of the **PVV (Party for Freedom) parliamentary group** consider the social domain to be a national concern and the members therefore adopt a negative standpoint regarding subsidiarity in this case.

The members of the **CDA (Christian Democratic Party) parliamentary group** argue that it is up to the Member States themselves to determine whether and how measures can be used to

achieve a work-life balance. This is not a concern of Europe. It is not a case of a transnational problem that the Member States are incapable of resolving themselves.

The members of the **D66 (Democrats 66) parliamentary group** are strong advocates of extending leave taken at the time of childbirth, enabling fathers, as well as co-mothers and partners, to spend more time with their newborn child. This is also of great importance for the child's development. Equally, it is very important to encourage women's participation in the workforce. The difference in the level of participation in the labour market between men and women remains too great. The members therefore agree with the position that it should be possible for work and caring duties to be shared out fairly and for partners to share these duties equally. In view of the importance of extending these rights, the members would be very disappointed if the Netherlands did not itself extend them but needed to be forced to do so by European regulations.

The members share the Dutch Government's view that it is good, on the one hand, to have a minimum European standard, ensuring there is a level playing field between Member States. But, on the other hand, they also feel that there should be room for differences between Member States and that the formulation of social policy is primarily a matter for the Member States themselves. However, there are certainly opportunities for the EU to take on a role in this area, as was the case with the Maternity Leave Directive in 1992 and the Parental Leave Directive in 2010. The members of the D66 parliamentary group would like to see further justification of why this directive should be established at European level, why it cannot be tackled by Member States themselves and why the decision was not taken to give a recommendation rather than a directive before issuing the final judgement.

The members of the **GroenLinks (Green-Left Party) parliamentary group** adopt a positive standpoint regarding subsidiarity in this case. The members agree with all of the arguments put forward by the European Commission.

The members of the GroenLinks parliamentary group take the view that employees in Europe should be given the same basic conditions of employment. Regulations on leave are part of that. It is therefore up to the EU to draft regulations on this.

Currently, European Member States are failing effectively to promote the equal sharing of care responsibilities between men and women. It is good for the European Union to regulate the minimum standards, ensuring that European employees enjoy the same rights and equality of men and women in the labour market is promoted.

The members of the **SP (Socialist Party) parliamentary group** have expressed a negative opinion with regard to subsidiarity. They take the view that the social domain and the associated work-life balance is a national matter. It concerns part of the social security system, which is the responsibility of a member state. Equally, it does not concern a transnational problem or a subject that could only be realised by means of measures at EU level. For example, there is already a bill in the Netherlands on extending paternal leave.

The members of the **ChristenUnie (Christian Union) parliamentary group** take the view that the directive does not pass the subsidiarity test. Although the members do not oppose extending paternal leave or care leave or the introduction of measures on employment and care, they do not take the view that this can be in any way a European concern. The members take the view that the proposed measures on granting leave and associated matters are a national concern and do not include transnational aspects that cannot be addressed by Member States themselves.

The members of the **SGP (Reformed Political Party) parliamentary group** point out that it is pre-eminently a matter for Member States to determine what the most desirable work-life balance is in view of the specific culture in that member state. According to these members, the proposal particularly fails to meet the subsidiarity requirement with regard to the question whether a right to paid leave should exist. European regulation should limit itself to the right to take leave. It is not clear to these members why a standard minimum regulation of paid leave should be necessary, with a view to the functioning of the internal market.

Legal basis

The members of the **VVD parliamentary group** point out that the European Commission bases its proposal on Article 153 of the [Treaty on the Functioning of the European Union](#). This article refers to equality between men and women with regard to labour market opportunities and treatment at

work. Based on this very general provision, the European Commission considers itself invited to put forward highly specific minimum standards with regard to work-life balance. The members of the VVD parliamentary group do not believe that the European Commission has a mandate to set aside national authorities on this matter. The purported legal basis concerning equal opportunities for men and women in no way represents a legally-sound basis for Brussels to intervene in the personal choices of men and women in organising their family lives. This purported legal basis is also too general and untargeted in order to form the basis for breaching the authority of national governments to apply their own policy on such matters.

The members of the **PVV parliamentary group** have no comments on the legal basis.

The members of the **CDA parliamentary group** agree with the legal basis but do not believe it to be applicable because their judgement with regard to subsidiarity is negative: measures for improving work-life balance are the preserve of national government.

The members of the **D66 parliamentary group** take a positive view with regard to the legal basis for the EU proposal.

The members of the **GroenLinks parliamentary group** take a positive view with regard to the legal basis put forward for the EU proposal.

The members of the **SP parliamentary group** take a positive view with regard to the legal basis, primarily because of its very general wording. However, it is up to Member States themselves to determine how equality between men and women with regard to labour market opportunities and treatment at work should be configured. Directive 2010/18/EU is sufficient.

The members of the **ChristenUnie parliamentary group** take the view that Article 153 of the Treaty on the Functioning of the European Union calls on the European Union to exercise restraint in cases where Member States are capable of acting themselves. The European Union's actions must at most be supplementary and supportive. In the proposed directive, this is not the case and with regard to granting leave, it is also not necessary or desirable.

The members of the **SGP parliamentary group** argue that the legal basis of the Treaty focuses on labour market opportunities and treatment at work. They argue that the proposal does not aim to remove actual barriers on these points, but instead asserts the need for work-life balance based on considerations of political desirability. This broader approach than actually suggested on the basis of the Treaty is demonstrated by the aim of supporting women's career development. Paternity leave also targets a wider perspective, such as the father's involvement in child rearing. These members argue that the Treaty falls short as a legal basis for any proposals broader than labour market opportunities and treatment at work.

The members of the **SGP parliamentary group** also argue that the right to ten days' paid leave places a significant burden on small companies. As such, the proposal is at odds with the Treaty obligation to avoid such burdens.